

[Frits Clausen.]

en eller anden Aarsags Skyld kunde hæfte et rødt Kors paa vor Arm o. s. v. Jeg vil haabe, at der maa blive givet Lejlighed til, at de ansvarsbevidste danske Mænd, der ikke kun betragter Danmark som en Forretning, men som betragter dette at være dansk som en Forpligtelse, maa kunne faa Lejlighed til at yde en Indsats, naar det gælder.

Formanden: Den ærede sidste Taler anvendte i Begyndelsen af sin Tale Udtrykket „Sludder for en Sladder“. Dette Udtryk ønsker jeg at paatale. Det hører ikke hjemme i det Sprog, der hidtil er anvendt her i Rigsdagen, og jeg advarer imod, at vi indlemmer det i vort Forhandlingssprog i det hele taget.

Inger Gautier Schmit: Naar man i disse Dage rejser med Jernbanen eller opholder sig paa Banegaardene i København eller dens Nærhed, ser man Masser af Soldater opmarcheret for at gaa til deres Pligt, som de er indkaldt til, og man mærker, synes jeg, stor Villighed og stor Redebonhed hos disse unge Mennesker til at gøre deres Pligt, skønt det jo ofte kommer overordentligt paa tværs af de Stillinger, det Arbejde og det Erhverv, de staar i. Men naturligvis — naar Pligten og Landet kalder, er det klart, at der adlydes.

Men se, foruden disse rent militære Bestræbelser for at sikre Danmarks Neutralitet viser der sig i Øjeblikket overordentlig store og betydningsfulde Opgaver for at sikre den civile Befolknings Beskyttelse. Man har da ogsaa nu fra Autoriteternes Side langt om længe forstaaet, at der er en stor Kreds af danske Borgere, som her har en Opgave, og som man har Brug for i denne kritiske Situation. Jeg tænker her paa de mange Tusinde Kvinder Landet over, som ikke bliver indkaldt til Militærtjeneste, men hvis Hjerte og Sind er opfyldt af Trang til i en kritisk Situation at træde til og gøre en Indsats paa de Omraader, som nu er Kvindernes.

I vore Nabolande, ikke mindst i Sverige og i Finland, har i lange Tider store Kvindeorganisationer opøvet sig til at tage civile Opgaver op under kritiske Situationer. Men det er, som om man her i Danmark ikke rigtig har kunnet faa Luft under Vingerne, ikke har kunnet faa Lov til at samle sig sammen om disse Opgaver, og det maa sikkert ligge i, at man fra højere Sted ikke har haft Trang til at benytte disse ubrugte Kræfter, ligesom har antydnet, at det var ret overflødig at have Samarbejde

med Kvinderne. Nu har Forholdene paa dette Punkt heldigvis forandret sig, idet man gennem Pressen erfarer, at der i Forbindelse med Luftværnsarbejdet er truffet Aftale om Nedsættelse af en Kvindekommité, saaledes at et Arbejde for Civilbefolkningens Beskyttelse kan tages op, ogsaa fra Kvindeorganisationernes Side. Jeg glæder mig hjerteligt over, at en saadan Kommité omsider er traadt ud i Livet, selv om jeg synes, det er i den allersidste Time.

Naar Statsministeren siger, at alt er vel forberedt i dette Land til at gaa vanskelige Tider i Møde, saa skulde jo ogsaa heri ligge, at alle de forskellige Masser af Smaating, alle de mange forskellige administrative Opgaver var klarlagt og tilrettelagt og indarbejdet blandt de Mennesker, som skulde tage disse Opgaver op over for Civilbefolkningen, men dette viser sig desværre ikke at være Tilfældet. Naar Situationen nu er kommet hovedkulds over os — hvad den jo er —, bliver det vanskeligt at faa den tilstrækkelige Indøvelse, de tilstrækkeligt klare Linier og Opgaverne fordelt paa rette Maade og til de rette Mennesker. Derfor beklager jeg, at der først nu er nedsat en saadan Kvindekommité. Det kunde have været gjort for længst, saaledes at Opgaverne var fordelt og enhver vidste, hvordan hun havde at forholde sig. Men nu, da denne Kvindekommité er nedsat og der vil blive appelleret til de danske Kvinder om at træde til, vil jeg gerne, ogsaa her fra dette Sted, nu da vi behandler Civilbefolkningens Beskyttelse, rette en kraftig Opfordring til danske Kvinder om at bistaa i denne Sag og melde sig frivilligt til denne Opgave, saaledes at ingen, der har Tid, Lejlighed og Evne, holder sig tilbage.

Dernæst vil jeg udtale Ønsket om, at de, der staar med Ledelsen i denne Sag, maa faa en heldig Haand, saaledes at ikke en hel Mængde forskelligartede Planer kommer til at krydse hinanden, saa at en arbejder i Øst og en anden i Vest, og at man, samtidig med at man benytter sig af det private Initiativ og Kvindens frivillige Hjælp, dog faar saadanne praktiske og gode Regler at gaa frem efter, at enhver Form for Forvirring kan undgaas, og at man kan arbejde roligt, støt og efter klare Linier.

Efter min Mening burde man for længst have været klar over, hvilke Børn, svage og gamle der kunde skaffe sig selv Ophold ude omkring i Landet, saaledes at man lige-som havde isoleret de Tilfælde, som det offentlige i en kritisk Situation skulde tage sig af. Dette er endnu ikke gjort, men vil rimeligvis blive gjort. Saadan er der